

חק לישראל – פרשת יתרו יום ה'

(י) וַיֹּסֶף יְהוָה דְּבַר אֶל אַחָז לֵאמֹר: (י) ואוסיף נביא דיי למללא עם אחז למימר:
 (יא) שָׁאֵל לְךָ אוֹת מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הֲעֵמֶק שְׁאֵלָה אוֹ הַגְּבֵה לְמַעַלָּה: (יא) שאל
 לך אתא מן קדם יי אלהך שאל די יתעביד לך נס על ארעא או תתחזי לך את בשמיא:
 (יב) וַיֹּאמֶר אַחָז לֹא אֶשְׂאֵל וְלֹא אֲנַסֶּה אֶת יְהוָה: (יב) ואמר אחז לא אשאל ולא
 אנסי קדם יי:
 (יג) וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ נָא בַּיַּת דְּדוֹד הַמְעַט מִכֶּם הַלְאֹת אֲנָשִׁים כִּי תִלְאוּ גַם אֶת
 אֱלֹהֵי: (יג) ואמר שמעו כעל בית דוד הזער לבון דאתון מהלן ית נבייא ארי תהלון אף
 ית פתגמי אלהי:

רש"י

(ט) חס לא תאמינו – לנבואתי חס אחז ועמו אשר ידעתי כי רשעים חס. לא תמאנו – לא חמוץ כנס:
 (י) ויוסף ה' – ואוסיף נבייא דה':
 (יא) שאל לך אות – לדבר הזה כי ידעתוך שאין אתה מאמין לדברי הקב"ה. העמק שאלה – העמק ושאל שאלה כמו שמעה סלחה (דניאל ט) שאל אות צעמקי תהום
 להחיות לך מת או הגבה למעל' לשאל אות צשמים:
 (יב) לא חנסה – אין ראוני שיתקדש שמו על ידי:
 (יג) הלאות אנשים – נביאי ה'. כי תלאו וגומר – לפי שהוא יודע שאתם אין מאמינים בו והוגעתם לפניו צרעכם:

בתובים – משלי פרק טו' לא'–לג' פרק טז א'–ב'

(לא) אֵזֶן שֹׁמֵעַת תּוֹכַחַת חַיִּים בְּקֶרֶב חֲכָמִים תִּלְוִן: (לא) אודנא דשמעא מכסנותא דחיי בינת דחכימי תבות:
 (לב) פֹּדֵעַ מוֹסֵר מוֹאֵס נַפְשׁוֹ וְשׁוֹמֵעַ תּוֹכַחַת קוֹנֵה לֵב: (לב) מדיש מרדותא מסלי נפשיה ודשמיע מכסנותא דחיי קני חוכמתא:
 (לג) יִרְאֵת יְהוָה מוֹסֵר חֲכָמָה וְלִפְנֵי כְבוֹד עֲנָה: (לג) דחלתיה דיי מרדותא דחוכמתא ומן דמתיקר יהוי ענון:
 (א) לְאָדָם מַעֲרָבֵי לֵב וּמִיְהוָה מַעֲנָה לְשׁוֹן: (א) מן בר נש תרעיתא דלבא ומן יי ממללא דלישנא:
 (ב) כָּל דְּרָכֵי אִישׁ זָךְ בְּעֵינָיו וְתִכְן רוּחוֹת יְהוָה: (ב) כלהון ארחתיה דגברא דכין אנון בעיניו ואלהא מתקן ארחתיה:

רש"י

(לב) ולפני כבוד ענוה – הענוה גורמת שהכבוד בא:
 (לג) לחדם מערכי לב – הוא סודר עלתו ודבריו בלב. ומה' מענה לשון – כשבא
 להשיב הקב"ה משכילו בדבריו או חס זכה מזמן לו מענה טוב:
 (א) ותוכן רוחות ה' – ומונה הלצבות מי הטוב ומי הרע:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ה'

משנה – מנחות פרק ג'

(א) הקומץ את המנחה לאכול דבר שאין דרבו לאכול, להקטיר דבר שאין דרבו להקטיר, בשר. רבי אליעזר פוסל. לאכול דבר שדרבו לאכול, להקטיר דבר שדרבו להקטיר, פחות מפזית, בשר. לאכול פחצי זית ולהקטיר פחצי זית, בשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין:

חוץ לזמנו, ואכילת מזבח למזבח כגון קומץ חוץ לזמנו, דבר שאין דרכו לאכול – כגון הקומץ והלבונה: ולהקטיר – חוץ לזמנו: דבר שאין דרכו להקטיר – השיריים שדרכו לאכול ואין דרכו להקטיר: כשר – דאין זו חסובה מחשבה, דבטלה דעתו אל כל אדם: ר' אליעזר פוסל – דכתיב (שם ז) ואם האכול יאכל מבשר זבח שלמיו, בשחי אכילות הכתוב מדבר, אחת אכילת אדם, ואחת אכילת מזבח, לומר כך, כשם שפוסלת אכילת אדם לאדם כגון שיריים אם חשב עליהם לאדם לאכלם:

(ב) לא יצק, לא בלל, לא פתח, לא מלח, לא הגיף, לא הגיש, או שפתתן פתים מרבות, ולא משחן, פשרות. נתערב קמצה בקמץ חבדתה, במנחת פהנים, במנחת בהן המשיח, במנחת נסכין, פשרה. רבי יהודה אומר, במנחת בהן המשיח ובמנחת נסכין, פסולה, שזו בלילתה עבה, וזו בלילתה רכה, והן בולעות זו מזו:

קומץ. וזה אם לא פתח אל כל קמיאה, כשר: לא מלח – כל המנחה כולה. אלל הקומץ. דאילו מליחת הקומץ מעכבת היא: לא הגיף – צמנחת חוטא ומנחת קנאות דטעונות תנופה: לא הגיש – דכתיב (שם) והגשה אל המזבח, שהכהן מוליכה אלל המזבח ומגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן: פתים מרבות – גדולות יותר מהדין שפורש בהן מנחת ישראל כופל אחת לשתיים ושתיים לארבע ומבדיל. ואלטרך לאשמועינן פתים גדולות ואע"ג לאשמועינן דאי לא פתח כשרה, דסלקא דעתך אמינא דהתם הוא דאיכא תורת חלות עליהן, אלל הכא דלאו תורת חלות איכא ולל פתים איכא, אימא לא, קמשמע לן: ולא משחן – הרקיקים הטעונים משיחה דכתיב (שמות כט) ורקיקי מלות משוחים בשמן, אחר אפייתן מושחן וחוזר ומשחן עד שיכלה כל השמן

רע"ב – (א) הקומץ את המנחה לאכול – חוץ לזמנו: דבר שאין דרכו לאכול – כגון הקומץ והלבונה: ולהקטיר – חוץ לזמנו: דבר שאין דרכו להקטיר – השיריים שדרכו לאכול ואין דרכו להקטיר: כשר – דאין זו חסובה מחשבה, דבטלה דעתו אל כל אדם: ר' אליעזר פוסל – דכתיב (שם ז) ואם האכול יאכל מבשר זבח שלמיו, בשחי אכילות הכתוב מדבר, אחת אכילת אדם, ואחת אכילת מזבח, לומר כך, כשם שפוסלת אכילת אדם לאדם כגון שיריים אם חשב עליהם לאדם לאכלם:

רע"ב – (ב) לא יצק – סדר המנחה, בתחלה נותן שמן בכלי, ואחר כך נותן את הסולת, ואחר כך חוזר ויוצק שמן וכולל. והכי מפרש בפרק אלל המנחות נקמנות (דף עה): לא יצק לא כלל כשר – כגון שנתן כל השמן שבלוג במתן ראשון שהוא קודם לעשייתה. דאי חיסר שמנה, אמרינן בפרק קמא (דף יא) שהיא פסולה. ובגמרא בפירקין מוכח דליקה מעכבת, ומפרש לא יצק, לא יצק בהן אלל זר, דמקמיאה ואילך מלות כהונה אלל ליקה ובלילה כשרים צור. ולא כלל דקתני, על כרחך לא כלל כלל, בלילה ודאי אינה מעכבת. ומתניתין הכי קאמר, לא יצק בהן אלל זר, או לא כלל כלל, כשר: לא פתח – [דכתיב] [ויקרא ז] פתח אותה פתים. אף על גב דצמנחת מחבת בלבד כתיב, הוא הדין לכל המנחות הנאפות תחילה, כגון מחבת ומרחשת ומאפה, מלוה לפותתן כולן ואחר כך

חק לישראל – פרשת יתרו יום ה'

עשרון סולת כלול צרביעית ההין: והן בולעות זו מזו – הקומץ בולע מנחת נסכים ומנחת כהן משיח, ורבה שמן של מנחות הללו על הקומץ ומצטלות ליה, והוא מנחה שלא הוקטר קומחה, ופסולה הנקמחה. אבל מנחת נסכים כשרה ולא היא כריבה שמנה, כיון שלא מדעת עירבו, השמן שבולעתו בטל לגבה וכמאן דליתיה. ואין הלכה כר' יהודה:

שבולג: זמנחת כהנים כשרה – שכולן כליל כמוהו: זמנחת כהן המשיח וזמנחת נסכים פסולה – לפי שהקומץ זמנחת ישראל כלילתו עבה, לוג אחד שמן לעשרון סולת, ומנחת נסכים ושל כהן משיח כלילתו רכה, שלשה לוגין לעשרון, כדכתיב זמנחת נסכים (במדבר טו) עשרון כלול צרביעית ההין שמן, וזמנחת כהן המשיח הוא אומר (ויקרא ו) סולת מנחה תמיד, הכי היא לך זמנחת התמיד שהיא

(ג) שתי מנחות שלא נקמצו, ונתערבו זו בזו, אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה, פשרות. ואם לאו, פסולות. הקמץ שנתערב במנחה שלא נקמצה, לא יקטיר. ואם הקטיר, זו שנקמצה, עלתה לבעלים. וזו שלא נקמצה, לא עלתה לבעלים. נתערב קמצה בשיריה או בשירים של חבירתה, לא יקטיר. ואם הקטיר, עלתה לבעלים. נטמא הקמץ והקריבו, הציץ מרצה. יצא והקריבו, אין הציץ מרצה, שהציץ מרצה על הטמא, ואינו מרצה על היוצא:

להקטיר, דכתיב (ויקרא ז) לא תקטירו ממנו אשה לה, כל שממנו לאשים הכי הוא צבל תקטירו: נטמא הקומץ והקריבו הציץ מרצה – דכתיב (שמות כח) ונשא אהרן את עון הקדשים, אינו נושא אלא עון טומאה, שיש בה לא קל שהותרה מכללה בצבור, דכתיב בתמיד זמועדו, ואפילו בטומאה: ואינו מרצה על היוצא – ועא"ג דיש בו נמי לא קל שהותר מכללו בצמה, שנאמר יוצא זמסכן והותר בצמה שבנוב וגבעון שלא היו שם קלעים, אע"פ כן אין הציץ מרצה ציורא, דכתיב (שם) לראון להם לפני ה', עון דלפני ה' אין, עון ציורא לא:

רע"ב – (ג) אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה – שנפלה זו בצד זה של כלי, וזו בצד זה, ונשאר מהן כדי קומץ שלא נתערב, כשרות. ואם לאו, פסולות, לאמר בתורת כהנים, מסלתה ולא מסולת של חזרתה: לא יקטיר – ואפילו כל המעורבת, לאין הקטרה מזה אלא בקומץ, ומקמץ נמי לא קמץ שני קומצים דילמא בכל קומץ יש מזה שנתערב וליכא קומץ שלם מחד מנחה: ואם הקטיר – כל המעורבת. היא לא עלתה לבעלים, דהא לא נקמחה, ואין מנחת נדבה נותרת בלא קמחה: נתערב קומחה בשיירה – לא יקטיר את כולה משום דהשירים אסורים

(ד) נטמא שיריה, נשרפו שיריה, אברו שיריה, במדת רבי אליעזר, פשרה. ובמדת רבי יהושע, פסולה. שלא בכלי שרת, פסולה. רבי שמעון מכשיר. הקטיר קמצה פעמים, פשרה:

שלא קידש הקומץ בכלי שרת. אבל בתחלת המנחה כולי עלמא לא פליגי דבעי כלי, כדלמרינן צפרק שתי הלחם: ור' שמעון מכשיר – טעמא דרבי שמעון מפרש בגמרא, משום דאמר קרא (ויקרא ו) קודש קדשים היא כחטאת וכאשם, ומדאקיש רחמנא מנחה לחטאת לעבודתו זמנתה באצבע ממש, שמע מינה דקומץ המנחה נמי אם רצה עובדה

רע"ב – (ד) כמדת ר' אליעזר כשרה – על דעתו של רבי אליעזר לאמר צפרק כיצד אולין, דם אע"פ שאין בשר הכי נמי קומץ אע"פ שאין שיריים כשר להקטיר קומץ: כמדת רבי יהושע – לאמר אם אין בשר אין דם, הכי נמי פסול להקריב הקומץ. והוא שלא נשתייר דבר מן השיריים שלא נטמא. ואין הלכה כרבי יהושע: שלא בכלי שרת –

חק לישראל – פרשת יתרו יום ה'

בפעם אחרת. ודוקא נקט פעמים ותו לא, דאין קומץ פחות משני זיתים וכי פליג ליה לשתי פעמים נמלא שאין הקטרה בפחות מכזית, ולפיכך כשרה. אבל אם חילקה לשלש או לארבע פעמים, לעבד ליה הקטרה פחותה מכזית, פסולה:

(ה) הקמץ, מעוטו מעבב את רבו. העשרון, מעוטו מעבב את רבו. היין, מעוטו מעבב את רבו. השמן, מעוטו מעבב את רבו. הסלת והשמן מעבבין זה את זה. הקמץ והלבונה מעבבין זה את זה:

כשיעור היין, צין למנחת נדבה שהוא לוג אחד שמו: הסולת והשמן – של מנחה: מעבבים זה את זה – דכתיב (סס ב) מגרשה ומשמנה: הקומץ והלבונה מעבבים זה את זה – דכתיב (סס ו) והרים ממנו בקומא וגו' על כל לבונה:

(ו) שני שעירי יום הכפורים מעבבין זה את זה. שני כבשי עיצרת מעבבין זה את זה. שתי חלות מעבבות זו את זו. שני סדרין מעבבין זה את זה. שני בזיכין מעבבין זה את זה. הסדרים והבזיכין מעבבין זה את זה. שני מינים שבנזיר, שלשה שבפרה, ארבעה שבתורה, ארבעה שבלולב, ארבעה שבמצורע, מעבבין זה את זה. שבע הזיות ושעל הפרכת, ושעל מזבח הזהב, מעבבות זו את זו:

מהן שחרית ואחד צין הערבים ילא, דקיימא לן לולב אין כריך אגד. אבל אם חסר אחד מן המינים ונטל כל השלשה, לא קיים מזה כלל: ארבעה שבמצורע – עץ ארז, וארזוב, ושני תולעת, והאפור החיה: שבע הזיות שבפרה אדומה – דכתיב (במדבר יט) והזה אל נוכח פני אהל מועד מדמה שבע פעמים: שבע הזיות של צין הבדים – ציוס הכפורים. דכתיב (ויקרא יז) ולפני הכפורת יזה שבע פעמים: ושעל הפרוכת ושעל מזבח הזהב – ציוס הכפורים, ובפר כהן משיה, ובפר העלם דבר של כיבור, ושעירי עבודה זרה. שכל אלו טעונים הזיה על הפרוכת ועל מזבח הזהב כמו שמפורש בפרשת ויקרא ובאחרי מות. ושעירי עבודה זרה מרבינן ליהו מקרא דכתיב (סס ז) ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת. לפר, זה פר כהן משיה. החטאת, אלו שעירי עבודה זרה. וארבע מתנות שעל ארבע קרנות

צידו בלא כלי. ובצד שיעבוד צידו הימנית דומיא דחטאת שנאמר בו ארבע דכתיב ביה (סס ז) ולקה הכהן מדם החטאת בארבעו, וכל מקום שנאמר ארבע וכהונה אינו אלא ימין. ואין הלכה כר' שמעון: הקטיר קומצה פעמים – חצי קומץ בפעם אחת וחצי קומץ

רע"ב – (ה) מיעוטו מעבב את רבו – שאם חסר כל שהוא, פסול, לאמר רחמנא מלא קומא: העשרון – מנחה שהיא פחותה מעשרון אפילו כל שהוא פסולה: היין – חצי ההין לפר, ושלישית ההין לאליל, ורביעית ההין לכבש. וכן השמן צין למנחת נסכים שהוא

שני שעירי יום הכפורים מעבבין זה את זה. שני כבשי עיצרת מעבבין זה את זה. שתי חלות מעבבות זו את זו. שני סדרין מעבבין זה את זה. שני בזיכין מעבבין זה את זה. הסדרים והבזיכין מעבבין זה את זה. שני מינים שבנזיר, שלשה שבפרה, ארבעה שבתורה, ארבעה שבלולב, ארבעה שבמצורע, מעבבין זה את זה. שבע הזיות ושעל הפרכת, ושעל מזבח הזהב, מעבבות זו את זו:

רע"ב – (ו) שני שעירי יום הכפורים – השעיר אשר עלה עליו הגורל לה', ושעיר המשחל לעזאזל: שני כבשי עזרת – שני כבשי שלמים שבאים חובה על שתי הלחם: שתי חלות – שתי הלחם של עזרת: ושני סדרים – שתי מערכות של לחם הפנים, שש חלות לכל מערכת: שני בזיכין – שתי כפות שבהן הלבונה, ונחונים על שתי המערכות: הסדרים והבזיכין מעבבין זה את זה – שאם אין מערכות של לחם על השלחן לא יתן בו את הבזיכין של לבונה. ואם אין בזיכין לא יתן את הלחם: שני מינים שבנזיר – חלות מלות, ורקיקי מלות: ושלשה שבפרה אדומה – עץ ארז, וארזוב, ושני תולעת: ארבעה שבחודה – ארבעה מינים של לחם שמביאים על שלמי תודה, חלות מלות, ורקיקי מלות, וסולת מורבכת, וחלות לחם חמוץ: ארבע שבלולב – לולב, ואחרוג, הדס, וערבה. אם נטל ארבעתן בכל היום כולו אע"פ שנטל אחד

חק לישראל – פרשת יתרו יום ה'

שֶׁל מִזְבַּח הַזֶּבֶב, נִמְי מֵעֲכָבוֹת זֹאת זֹאת, אַע"פ שֶׁלֹּא הוֹזְכְּרוּ בַּמִּשְׁנָה:
 (ו) שְׁבַע קִנִּי מִנֹּרָה מְעַבְּבִין זֶה אֶת זֶה. שְׁבַע גְּרוֹתֵיהָ מְעַבְּבִין זֶה אֶת זֶה. שְׁבַע פְּרָשִׁיִּים שְׁבַע מִזְבָּח מְעַבְּבוֹת זֹאת זֹאת. וְאֶפְלוּ כָּתַב אֶחָד מְעַבְּבִין. אַרְבַּע פְּרָשִׁיִּים שְׁבַע פְּלִין מְעַבְּבוֹת זֹאת זֹאת. וְאֶפְלוּ כָּתַב אֶחָד מְעַבְּבִין. אַרְבַּע צִיצִיִּים מְעַבְּבוֹת זֹאת זֹאת, שְׁאֲרַבְעָתָן מִצְוָה אַחַת. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, אַרְבַּעָתָן אַרְבַּע מִצְוֹת:

רע"ב – (ז) שבעה קני מנורה – כלכתיב (שמות כה) ושם קנים יולאים מלדיה, והקנה האמצעי, הרי שבעה קני מנורה: שתי פרשיות שבמזוזה – שמע, והיה אם שמוע: ואפילו כתב אחד מעכבין – אפילו דבוקה לחברתה ואינה מוקפת גויל כהלכתה, פוסל במזוזה ובתפילין ובספר תורה: ארבע פרשיות שבתפילין – קדש, והיה כי יציאך, שמע והיה אם שמוע: מעכבות זו את זו – בין בתפלה של ראש שכותבין כל פרשה ופרשה בקלף לפני עצמו, בין בתפלה של יד שכל ארבעתן כתובים בקלף אחד: ארבעתן ארבע מלות – ואין מעכבות זו את זו. ואין הלכה כר' ישמעאל:

גמרא – מנחות דף לה' ע"ב

אמר רב יהודה קשר של תפילין צריך שיהא למעלה כדי שיהו ישראל למעלה ולא למטה וצריך שיהא כלפי פנים כדי שיהו ישראל לפנים ולא לאחור אמר רב שמואל בר בידרי אמר רב ואמרי לה אמר ר' אחא אריכא אמר רב הונא ואמרי לה אמר רב מנשיא אמר שמואל תפילין מאימתי מברך עליהן משעת הנחתן איני והא אמר רב יהודה אמר שמואל כל המצות כולן מברך עליהן עובר לעשייתן אביי ורבא דאמרי תרוייהו משעת הנחה ועד שעת קשירה אמר רב חסדא סח בין תפילה לתפילה חוזר ומברך סח אין לא סח לא והא שלח רב חייא בריה דרב הונא משמיה דרבי יוחנן על תפילה של יד אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו להניח תפילין על תפילין של ראש אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על מצות תפילין אביי ורבא דאמרי תרוייהו לא סח מברך אחת סח מברך שתיים תנא סח בין תפילה לתפילה עבירה היא בידו וחוזר עליה מערכי המלחמה תנא כשהוא מניח מניח של יד ואחר כך מניח של ראש וכשהוא חולץ חולץ של ראש ואחר כך חולץ של יד בשלמא כשהוא מניח מניח של יד ואח"כ מניח של ראש דכתיב וקשרתם לאות על ירך והדר והיו לטוטפת בין עיניך אל לא כשהוא חולץ חולץ של ראש ואח"כ חולץ של יד מנלן אמר רבה רב הונא אסברא לי אמר קרא והיו לטוטפת בין עיניך כל זמן שבין עיניך יהו שתיים:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ה'

רש"י על הגמרא

להניח: מלות תפילין – לעכשיו גומר את המצוה: לא סח – אין מצדך אלא על של יד בלבד: סח מצדך שחיס – כדש"ל רב חייל: סח בין תפילה לתפילה – ולא צירך על של ראש אלא סמך על זרחה ראשונה: עזירה היא צידו וחוזר עליה מערכי המלחמה – כדלמרינון בפרק משוח מלחמה (סוטה מד) הירא ורך הלצב מעצירות שצידו: והיו – משמע שחיס כל זמן שיהו בין עיניך יהו שחיס כל זמן שאותן של ראש מונחיס אותן של יד נמי מונחין אלמא דראש חליץ ברישא:

למעלה – בגובה הראש ולא למטה בצואר: כלפי פנים – ממול עורף ולא צידי הראש ל"א כלפי פנים שיהא הקשר מצפנים והגוי של דל"ת מצחוץ כדלמרינון ונוייהן לזכר: צידרי – שם: מאימתי מצדך עליהן משעת הנחתן – משמע לאחר שהניחן: אציי ורצא דלמרי תרוייהו – מאי משעת הנחתן דקאמר משעת הנחה ועד שעת קשירה לכיון דעדיין לא קשרן עובר לעשייתן הוא: בין תפילה לתפילה – בין של יד לשל ראש דסיפר קודם שיניח אותן על הראש: להניח – דבשל יד מתחיל

זוהר – יתרו דף פט' ע"ב

אמר ליה, ר', האי קרא בעי לאתיישבא בארחוי. פתיב (ישעיה נז) ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו. אתן להם מבעי ליה, מהו אתן לו:

אמר ליה, תא חזי, ונתתי להם בביתי, מהו ביתי. כמה דאת אמר (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא. (שמו דקודשא בריך הוא אקרי בית) ובחומותי, כמה דאת אמר (ישעיה סב) על חומותיה ירושלם הפקדתי שומרים יד ושם, כלומר דישלפון נשמתין קדישין מודוכתא דא. והוא יד, חולק באשלמותא. טב, מליא מבנין ומבנותן. שם עולם אתן לו, להווא חולק שלימים. אשר לא יפרת לדרי דרין. דבר אחר אתן לו להווא דיידע רזא דמלה, ויתפון במה דבעי לכונא:

תו אמר ר' שמעון, פתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. והוא דסלקא לגבוה, לאכפיא לדינא אחרא סלקא. דתנינו, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא:

ובגיני כה, אתגליא עתיקא קדישא בהאי יומא, מפל שאר יומין. ובזמנא דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל עלאין ותתאין משתפחין בחדוותא שלימתא, ודינא לא שלטא:

תאנא, פתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין, אקרון יומי דשמא קדישא אתפליל בהו, ואינון אתפלילן ביה. זכאה חולקיהון דישראל מפל עמין

חק לישראל – פרשת בא יום ה'

עֹבְדֵי עֲבֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, עֲלֵייהוּ כְּתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כּוֹלְכֶם הַיּוֹם:

הלכה – הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א'

(ט) איזהו זמן קריאת שמע בלילה מצותה משעת יציאת הכוכבים עד חצי הלילה ואם עבר ואיחר וקרא עד שלא עלה עמוד השחר יצא ידי חובתו שלא אמרו עד חצות אלא כדי להרחיק אדם מן הפשיעה:
(י) הקורא קריאת שמע של ערבית אחר שיעלה עמוד השחר קודם הנץ החמה לא יצא ידי חובתו אלא אם כן היה אנוס כגון שכור או חולה וכיוצא בהן ואנוס שקרא בעת זה אינו אומר השכיבנו:

מוסר – מלוקט

כְּתִיב (ויקרא י"ח) וְאֵל אִשָּׁה בְּגִדְתָּ טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב שׁוֹם קְרוֹבָהּ שְׁפִעוּלָם (משלי י"א) יָד לַיָּד לֹא יִנְקָה רֵעַ לֹא יִנְקָה מְדִינָה שֶׁל גֵּיהֶנָם וְאִיסוּר נָדָה הוּא בְּכָל אִשָּׁה בֵּין פְּנוּיָהּ בֵּין אִשְׁתֵּי אִישׁ כְּמֵאֲמַר הַכֶּתוּב וְאֵל אִשָּׁה בְּגִדְתָּ טְמֵאָתָהּ סֵתֵם אִשָּׁה בֵּין אִשְׁתּוֹ בֵּין פְּנוּיָהּ בֵּין אִשְׁתֵּי אִישׁ בֵּין קְרוֹבָהּ בֵּין רְחוּקָה עַל כֵּן יִזְהַר מְאֹד לְשִׁמּוֹר עֵצְמוֹ מִלִּיגַע בְּבִגְדֵי אִשְׁתּוֹ וְכָל שָׂכֵן לְתֵת מִיַּד לַיָּד. וְתִלְמִיד אֶחָד שֶׁקָּרָא וְשָׁנָה וְשִׁמַּשׁ תִּלְמִידֵי חֲכָמִים מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיָה נִזְהָר בִּימֵי לְבוּנָהּ וְהָיָה שׁוֹכֵב אֶצְלָהּ מֵת בַּחֲצֵי יָמָיו וְאָמַר עָלָיו אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב בְּרוּךְ הַמְּקוֹם שֶׁהֲרִגוֹ. וְאִם בָּעַל נֶפֶשׁ אֶתָּה דְרוֹשׁ נָא בַּיּוֹם הַדְּבָרִים הָאֲסוּרִים בְּזִמְנֵן פְּרִישׁוּתָהּ מִפִּי סוֹפְרִים אוֹ מִפִּי סִפְרִים וְתִלְמָד לַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּים מִצְוֹת ה' וְגַם ה' יִתֵּן הַטוֹב לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלְכִים בְּתַמִּים:

לע"נ

זאב וזיים בן שורה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.